

„Imádom

Tera Lynn Childsot!

A könyvei olyanok,
mint egy jó kis csokiturmix
egy meleg nyári napon
– igazi bűnös élvezet,
ami mosolyt csal az arcodra.”

– *Ophelias Own, amazon.com*

FINS ARE FOREVER

Hableány mindörökké

TERA LYNN CHILDS

fine
selection

TERA LYNN CHILDS

FJNS ARE FOREVER

Hableány mindörökké

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2019

JELENLEG ÉN VAGYOK THALASSZINIA, a világ talán leggazdagabb víz alatti királyságának egyedüli trónörököse. Hetedhét tengeren nem találni hozzám fogható hercegnőt, hogy az egyéb vizekről már ne is beszéljünk. Mivel felnőttem a rangommal járó feladatokhoz, és felkészülten várom, hogy egyszer királynővé koronázzanak, a népem (zömmel) tisztel, nagyra becsül és őszintén szeret.

Sellő és hercegnő egyben. Minden kislány erről álmodik.

Tizennyolc nap múlva viszont, a tizennyolcadik születésnapomon – nem mintha számolnám a napokat –, már csak egy lány leszek a sok közül. *Sellő*lány, de *bétköznap*i értelemben.

Éjfélkor, a születésnap bál után lemondok a trónról, és Vízililiom hercegnő megszűnik létezni. Az egyszerű Lily Sanderson lép a helyébe, aki a szárazföldön él, a szerelmével randizik, és igyekszik beletanulni az emberi létbe.

Vadonatúj kihívásokkal kell szembenéznem: főiskola, karrier, jövő, vizsgák, interjúk, felvételi pontszámok meg az a kismillió dolog,

amiről sejtelmem sem volt, amikor még azt tervezgettem, hogy érettségi után hazaköltözöm Thalassziniába.

Néha úgy érzem, túl sok ez nekem egyszerre, talán ezért is rajzolgatok szívecskéket, buborékokat meg $L + Q = \text{ÖRÖKKÉ}$ firkákat ahelyett, hogy Mr. Kingsley jegyzeteit másolnám a tábláról.

– Törvényben kéne megtiltani, hogy ilyen későre tegyék a trigonometriát – jajdul fel mellettem Quince.

Összerezzenek, sietve eltakarom az ábrámozásom nyomait a könyvemmel, és Quince-re pillantok. Ő azonban – velem ellentétben – a tanárra és a táblán virító egyenletre szegezi a tekintetét. Megkönnyebbülten sóhajtok fel. Nem értem, miért szégyellem a szerelmes firkáimat, hiszen most már hivatalosan is egy pár vagyunk, szóval teljes joggal ömlenghetek. Mégsem akarom, hogy Quince azt higgye, csak egy szerelemittas guppi vagyok.

A lehető legszenvtelenebb mozdulattal lapozok egy üres oldalhoz, és úgy teszek, mintha a matekra összpontosítanék. De továbbra is Quince köti le a figyelmemet.

A tankönyv fölé hajolok, és lopva Quince-re lesek a szemem sarkából. Főleg azért, mert megtehetem, és mert Quince jól néz ki. Kiu-gró állkapcsa, sötétszőke haja és azúr-kék szeme nem sok kivetnivalót hagy maga után. Ha a szemébe nézek, mindig az otthonom jut az eszembe.

A véletlen csók és a kötelék kialakulása után Quince egy padsorral közelebb ült hozzám, Brody, a régi szerelmem másik oldalára. Amikor visszajöttem a Seaview-ba és hivatalosan is járni kezdtünk, Quince helyet cserélt Brodyval, hogy mellettem ülhessen. Nem gondoltam volna, hogy Brody ilyen könnyen kötélnek áll, de örülök. Ez az egyetlen óra, amire együtt járunk Quince-szel, egyértelmű, hogy mellette akarok ülni.

– Az tuti – feleli Brody az előttünk lévő sorból. – Indítsunk petíciót a trigonometria ellen!

Quince felnevet. Sokkal kedvesebb Brodyval, mióta leszámoltam a nevelés és megalapozatlan vonzalmammal, és összejöttem vele.

Quince elszakad a táblától, és felém fordul. Rajtakap, hogy őt bámulom – jó, *stírólöm*. Annak ellenére, hogy a barátnöje vagyok, tehát bármikor szabadon bámulhatom – oké, *stírólhetem* –, még mindig anemónavörös pír borítja lángba az arcomat.

– Ne meresztgesd a szemed, hercegnő! – húzódik önelégült mosolyra Quince szája. – Még a végén félreértik.

– Azt hiszik, hogy kedvellek? – kérdezem incselkedő hangon.

Quince fejcsóválva hajol közelebb hozzám.

– Nem, azt hiszik, hogy Bensonra csorgatod a nyálad – biccent Brody felé.

Tudja, mennyire bosszant, amikor szándékosan eltéveszti Brody nevét. De nem kapom be a horgot. Hanem visszavágok.

Ártatlan képpel nézek a táblára.

– Miért baj az?

Quince még közelebb hajol, és azt mondja:

– Mert miattam jöttél vissza.

– De...

Szerencsére megmenekülök, mert éppen ebben a pillanatban kicsöngetnek a hatodik óráról. Egyre ügyesebben szórom a csípős megjegyzéseket, de persze meg sem közelítem Quince szintjét.

Az osztály, Quince-t és engem is beleértve, sietve a táskájába dobálja a matekcuccot, és kizúdul a folyosóra, mielőtt Kingsley rájönne, hogy elfelejtett házit adni.

– Kár, hogy nem vagy tanulószobás – mondom, amikor elvegyülünk a tömegben. – Jó lenne, ha együtt lehetnénk.

– Hát igen – feleli Quince, és a derekamnál fogva szelíden a tömeg széle felé terel. – A melóm meg a fakultációid miatt nem sokat lehetünk együtt.

– Tudom – húzódok közelebb hozzá, hogy kikerüljek egy degeszre tömött hátizsákot. – Érettségi után jobb lesz.

– De akkor már teljes munkaidőben fogok dolgozni – akadékoskodik Quince.

– Akkor is jobb lesz – erősködöm. – Ha főiskolás leszek, nem kell minden délután tanulnom.

Már ha egyáltalán felvesznek. Az átlagom gyenge közepes – részben azért, mert sok tantárgy teljesen idegen a tengeri világtól, és mert álmomban sem képzeltem, hogy egyszer majd főiskolás leszek. Thalasszinia uralkodójának nincs szüksége diplomára. Most viszont, hogy minden megváltozott, és a pályaválasztási tanácsadóval is konzultáltam, kiderült, csak akkor juthatok be a főiskolára – mindegy, melyikre –, ha brillírozok a felvételin. A legjobb szárazföldi barát-nőm segítségével beiratkoztam egy intenzív felvételi előkészítő tanfolyamra, de nem számítok valami fényes eredményre. A tesztek nem az erősségeim.

– Nyugi, felvesznek – biztat Quince, amivel ismét bebizonyítja, hogy a mágikus kötelék ellenére is könnyedén olvas a gondolataimban. – De ha mégsem – karolja át a vállamat –, szeretettel várunk a fatelepen.

– Haha – felelem, és teljes erőből oldalba könyöklöm.

– Fel a fejfel, hercegnő! – von közelebb magához, talán azért, hogy ne tudjam megmozdítani a karomat. – Sikerülni fog.

– Mi van, jövőbe látó vagy?

– Nem is tudtad? – kérdezi komolyan Quince. – Gondolom, a kötelék utóhatása.

Felsőhajtok. Bárcsak igaz lenne! Milyen kár, hogy apa elvágta a köteléket, és Quince ereiben már nem csordogál varázsvér! Hüp-hüp!

Quince oldalához simulok, és mélyen beszívom a bőr meg a mentolos fogkrém illatát.

A múltat már nem tudom megváltoztatni. Meg kell elégednem azzal, hogy Quince-szel vagyok. Méghozzá nem is olyan ritkán, mint ahogy ő állítja. Amióta múlt héten visszatértem a szárazföldre, a gimibe, a Seaview-ba, *hozzá*, Quince, amikor csak teheti, elkísér az órákra, és megengedi, hogy felüljek a bájos halálcsapdjára, vagyis a motorjára. Sőt, amikor hazaér a fatelepről, néha beugrik hozzám egy kis tejre meg sütíre. Feltűnően ragaszkodó, amit kicsit furcsállok, tekintve, hogy három évig csak a véretem szívta. Ki hitte volna, hogy titokban szerelmes belém?

Mázlista vagyok.

És a hab a tortán? Quince is mázlistának tartja magát.

Befordulunk a sarkon, és elindulunk a tanulószoba meg a fiúöltöző felé, amikor dübörgés hallatszik.

Először csak a hangra leszünk figyelmesek: mély, halk zúgás, mint-ha a föld nyögdecselne. Mindenki döbbsen torpan meg a folyosón, bizonytalanul nézünk körbe a furcsa, beazonosíthatatlan hang hallatán.

Aztán elkezdődik.

A talpam alatt megrázkódik a föld, olyan érzés, mint amikor a hullám kimossa a homokot a talpam alól. Csakhogy most a linóleumon állok, nem a strandon.

– Mi a franc? – kiabálja túl Quince a pánikba esett diákok sikoltozását.

A közeli osztályterem ajtaja hangos dörejvel csapódik be.

– Nem tudom – ragadom meg teljes erőből a kezét. – Olyan, mint... a földrengés.

A fém szekrényajtók csikorogva rázkódnak a keretükben, a neoncsövek meg ütemesen villóznak.

Ez örület! Floridában nincsenek ekkora földrengések. Pláne *Dél-Floridában*. Hurrikán? Az van. Tornádó? Néha az is. Végzetes cápa-támadás a tengeren? Sajnos előfordul. Földrengés viszont nincs, főleg nem ekkora. Az egész iskola vadul rázkódik.

– Gyere! – ordítja Quince, és a tornaterem felé húz. – Álljunk be az ajtókeretbe!

Nem mi vagyunk az egyetlenek, akik ezt a megoldást választják. Rémült diákok csoportosulnak a fiúk tornatermébe vezető négy dupla szárnyú ajtó bézs fémkerete alatt. Épphogy be tudjuk préselni magunkat az utolsó ajtó alá.

Fogalmam sincs, Quince honnan tudja, mit kell tenni – gondolom, ő is az a gyakorlatias típus –, és miért az ajtónyílás a legbiztonságosabb hely, de megkönnyebbülök. Semmi tapasztalatom a szárazföldi földrengések terén. A víz alatt már átéltem néhány rengést. De az egészen más. Többnyire nagy robajjal és a szokásosnál erősebb áramlással jár. Ha közel van az epicentrum, enyhe talajremegés is érzelhető. Az örvény néha felkapja a tárgyainkat, de az épületeink meg sem moccannak. Semmi komoly.

A településeink nem törésvonalakra épülnek, így nem kell azon aggódnunk, mi lesz, ha az epicentrum közvetlenül Thalasszinia alatt húzódik.

De ezt a földrengést talán még az otthoniak is megérik. A birodalom nincs messze a parttól. Ha az egész iskola alapjaiban rázkódik körülöttem, ki tudja, milyen messzire nyúlnak a rengések? Ha haz tértem, a biztonság kedvéért kiküldök a tengerre egy hírnöksírályt.

– Lehet, hogy bomba – nyöszörgi mellettem egy rémült első.

– Vagy terrorista – kapkod levegő után a barátja. – Megtámadtak minket.

– Dehogy támadtak – próbálom megnyugtatni őket, és nagyon odafigyelek, hogy ne vágjak pofákat a hisztijük láttán.

Quince áthajol fölöttem, és biztató mosolyt vet rájuk.

– Csak egy földrengés. Pár perc és...

Mielőtt befejezhetné a mondatot, megszűnik a moraj, és a rengések is abbamaradnak.

A folyosón síri csend, mindenki lefagyott. Még a neoncsövek sem pislákolnak. Fogadok, hogy erre még nem volt példa a Seaview gimiben. Fél másodperc múlva azonban újra kitör a zsvaj, és a még mindig sokkhatás alatt álló diákok bemasíroznak a termekbe.

– Hát ez... – szólal meg Quince.

– ...cinkes volt – fejezem be a mondatot.

Kéz a kézben állunk, mintha várnánk valamire. Talán a ráadásra. A tűzjelző kolompolására, a szökőárra vagy az utórengésekre. Az ilyesmi nem... ér véget csak úgy.

Pár perc múlva azonban nyilvánvalóvá válik, hogy nincs folytatás.

A hangosbemondó sípolni kezd, és a mennyezeti hangszórókból a következő üzenet hallatszik:

– Megkérjük a tanulókat, hogy azonnal vonuljanak be az osztálytermeikbe! Kedves tanárok, nyomtassák ki a hetedik óra jelenléti íveit, és névsorolvasás után küldjék át a titkárságra! – Újabb sípolás (most már tényleg szólhatnának Ferretnek, az iskolahíradó hangmérnökének, hogy nézze meg a mikrofont), majd rövid szünet. – A lyukasórán lévő tanárok jelentkezzenek az igazgatói irodában! Vége.

– Jól vagy? – kérdezi Quince fura hangon.

– Igen – válaszolom, és vonakodva elengedem a kezét. – Na menjünk!

– Óra után itt találkozunk.

Quince futó csókot nyom az ajkamra, majd eltűnik a tornateremben.

A kétajtónyira lévő tanulószobához sietek, és közben azon tűnődöm, vajon más is olyan nyugtalan-e, mint én.

•

A titkárság az óra első felében végig arról győzködi a diákokat, hogy minden rendben, a Seaview sértetlen, és a tanítás a megszokott rendszerint folytatódik tovább. Ami enyhe túlzás, tekintve, hogy kétpercenként belehuhognak valamit a hangosbemondóba. Összesen egy (nyúlfarknyi) bekezdést sikerül elolvasnom a kötelezőből, amikor kicsöngetés előtt húsz perccel Brody jelenik meg az ajtóban.

– Edző bál – szól oda a felügyelő tanárnak. – Elrabolhatom Lilyt?

Parsnicky, az elsős csajok kosáredzője vállat von, és flegmán a kijárat felé int. Arra sem veszi a fáradságot, hogy felpillantson az edzésnaplóból, és megnézzze a Brody kezében lévő kikérőt.

– Híradó? – kérdezem, és egy agyonfirkált füzetlapot csúsztatok a könyvbe, amit aztán a hátizsákomba süllyesztek.

Tetszik a regény, de hirtelen megkönnyebbülök, hogy nem kell tovább birkóznom a szavakkal.

Brody azzal a sármos vigyorral bólint, aminek láttán régen repesett a szívem és rogyadozni kezdett a térdem. Ma már higgadtan viszonozom a mosolyt. Fura, milyen gyorsan változnak a dolgok.

– Az igazgató azt kéri, hétfőre készítsünk különkiadást, mi a teendő földrengés esetén – magyarázza Brody, miközben kilépünk a

folyosóra. – Minden a legnagyobb rendben, csak semmi pánik, tartások be az előírásokat.

– Szóval adjuk elő ugyanazt, amit fél órája karattyolnak a hangosbemondóba – válaszolom.

Iskolai biztonsági propaganda.

– Kábé.

Operatőri pályafutásom során közel ötven különkiadást készítettünk már. A zömük úgynevezett „kis színes” iskolai bálokról és élsportolókról. Csak elvétve találni köztük oknyomozó riportokat, amik olyan botrányokról rántják le a leplet, mint az igazságtalan osztályozási módszerek vagy a priuszosok jelenléte az iskolában. (Amúgy időközben ejtették a Madame Elliott elleni vádakat.) A többi filmünk központi megrendelésre készült közlemény, amivel a vezetőség a vandalizmust – azaz a graffitizést – és a parkolói összetűzéseket igyekszik felszámolni.

Persze eredménytelenül.

Én elvagyok a kis színesekkel – úgyis csak a kamerát kezelem –, de néha azért jó lenne fajsúlyosabb anyagokat is összehozni. Miért nem készítünk interjút egy tengerbiológussal az óceán felmelegedéséről? Vagy leleplező tudósítást a tengerparti illegális személtlerakóról, ami nagyobb problémát jelent, mint az átlagember hinné. Vagy miért nem adunk tippeket, hogyan takarékoskodhatunk a vízzel? Annak még értelme is lenne.

Mire beérünk a stúdióba, Amy, a CGI-specialistánk és Ferret már a berendezéseket készíti elő.

– Megvagyunk, srácok! – jelenti be Brody.

– Srácok és *csajok* – javítom ki, azzal a földre hajítom a hátizsákomat, és a videokamerához lépek.

A zöld háttérre mutat, ahova Amy bármilyen képet bevághat a híradó alatt.

– Mi a terv? – kérdezem, miközben leveszem az objektívről a védősapkát és bekapcsolom a kamerát.

– Egy perc, és átfutom az igazgató szövegét – veti le magát a számítógép elé Brody, és megnyitja a fájlt. – Nincs sok időnk, bele kell húznunk! Lily, beállítod a sugógépet?

Mindenki teszi a dolgát. Miközben beállítom a sugógépet, végig az jár a fejemben, hogy ez a biztonsági blabla még akkor is irtó béna lesz, ha Brody átfogalmazza. Nekünk most a földrengés okairól és utóhatásairól kellene tudósítanunk. Miért szórakozunk a diákok idejével, ha *hasznosabb* dolgokat is bemutatathatnánk?

– Brody! – fordulok hátra. – Van egy ötletem.

– És mi lenne az, Lil? – kérdezi Brody fel sem pillantva a képernyőről.

– Mit szólnál, ha kicsit lerövidítenénk az igazgató szövegét – vetem fel –, és meginterjúvolnánk egy szakértőt?

Brody rám néz.

– De kit?

– Nem tudom – vallom be. – Talán valamelyik tanárt. Mondjuk...

– Miss Molinát! – ugrik talpra Brody. – Ő földtudományt tanít.

– És a Környezetvédő Klub patronálója – teszem hozzá.

– Tökéletes! – vágjuk rá egyszerre.

Két hete ezt még kozmikus jelnek tartottam volna. Most csupán arra a következtetésre jutok, hogy végre egy oldalon állunk.

– Amy, készítsd elő az interjúhátteret! – Brody az ajtóhoz vágat.

– Megyek, megkeresem Miss Molinát. Mire visszajövünk, minden legyen a helyén! Szorít az idő.

Az biztos, hogy az utolsó pillanatban fogjuk összevágni az anyagot.

Brody eltűnik a folyosón, mi pedig kapkodva készítjük elő a terepet. Mire Brody visszajön Miss Molinával, mindenki akcióra kész.

– Jó napot, Miss Molina! – integetek ki a kamera mögül, miközben Brody leülteti a tanárnőt.

– Szervusz, Lily! – feleli mosolyogva Miss Molina.

Elsőben az ő osztályába jártam. Ő biztatott, hogy jelentkezsek a Környezetvédő Klubba, de miután híradós lettem, és megválasztottak az úszócsapat vezetőjének, erre már nem maradt időm. Most, hogy belegondolok, milyen érvek alapján döntöttem – hogy minél többet lehessen Brody közelében –, már bánom, hogy nem a Környezetvédő Klubot választottam.

– Jó – igazítja meg a mikrofonját Brody. – Mehet!

Ferret visszaszámol, én elindítom a felvételt, és kezdődhet a beszélgetés. Nincs idő rafinált beállításokra és érdekes vágásokra, így hát nagytotálra állítom az objektívet, és úgy hagyom. Kíváncsian hallgatom Brodyt, aki sablonos kérdéseket tesz fel a földrengések okairól és arról, a tudósok miért nem tudják előre megjósolni a mozgásokat.

Nem szokásom beleköttyogni az interjúkba, Brody olyan átszellemlen vezet a műsorokat, de most önkéntelenül is kicsúszik a számon:

– És mi történik a vízben?

– Hogy érted ezt? – fordul felém Miss Molina.

Brodyra pillantok, arra számítok, hogy lesújtó pillantást vet rám, amiért kikökkentettem, de egész izgatottnak tűnik.

– Hát, szóval – hebegem –, ha a szárazföldön ilyen erősek a rengések, akkor nyilván az óceánban is érezhetőek.

– Valószínűleg – feleli Miss Molina.

– Milyen hatással van egy földrengés az óceáni geológiára és élővilágra? – Kicsit feszengek, elsősorban azért, mert már előre tudom a választ. A Seaview diákjai viszont nem. Ami nagy kár. – Ugyanakkora pusztítást végez a víz alatt, mint a szárazföldön?

– Általában nem. – A tanárnő egyenesen a kamerába beszél. – A víz elnyeli a rezgéseket, így azok nem okoznak akkora kárt, mint a felszínen.

– Ez érdekes – veszi vissza az irányítást Brody, de már az új kérdéskör mentén halad tovább. – Meséljen még a víz alatti rengésekről!

Mosolyogva állok a kamera mögött, és elégedetten figyelem, ahogy Brody a rá jellemző eltökéltséggel ered a téma nyomába. A következő tíz percben egy rutinos riporter lelkesedésével faggatja Miss Molinát a lemeztektonikáról és a víz alatti földcsuszamlásokról. Amikor leül az interjú, én is bedobok egy-két kérdést, de alapjában véve Brody viszi a prímet.

Néhány perccel kicsöngetés előtt végül leállítja a forgatást. Amikor átadom neki a lemezt, már indul is a vágópulthoz, hogy Ferrettel együtt összerakják az anyagot. Kikapcsolom a kamerát és a sugógépet.

– Ráérsz egy percre, Lily? – kérdezi Miss Molina.

Komoly a hangja, ezért megilletődötten felelem:

– Persze.

Óvatosan feltekerem a kábelt, ami a sugógépet köti össze a számítógéppel.

– Feltűnt, milyen sokat tudsz a tengerek geológiájáról – mondja a tanárnő. – Tervezed, hogy továbbtanulsz?

– Igen – válaszolom. – Már ha felvesznek. Nem túl fényesek a jegyeim, jól kell megírnom a felvételit.

Miss Molina zöld papírlapot húz elő a táskájából.

– Tudod már, hova szeretnél jelentkezni?

– Ahova felvesznek – felelem.

Egy naplopó tengeri hercegnő nem válogathat.

– Ajánlom a Seaview-i Főiskolát – nyújtja át a papírt a tanárnő. – A felvételi követelmények nem olyan szigorúak, mint máshol, a képzés és az oktatók azonban első osztályúak. Én is ott végeztem tengerbiológia szakon.

– Komolyan?

– Ne áruld el senkinek, de a földtudomány csak a második szerelmem. A főiskola nyári gyakornoki programot is kínál a leendő elsőéveseknek – bök a papírra. – Fizetés nincs – teszi hozzá –, de felejtetetlen élményekben lehet részed.

Gyorsan átfutom a papírt. A leírás szerint a programban résztvevő gyakornokokat az akváriumban, az állatkertben vagy egy helyi kutatócégnél helyezik el. Ez hatalmas lehetőség mindazoknak, akik később tengerbiológiával akarnak foglalkozni. Talán nekem is. Most már el kéne döntenem, merre tovább, és ez a munka nagyon is testhezálló lenne. A képzés középpontjában a tengeri ökológia és a környezetvédelem áll. Azután is segíthetném Thalassziniát, hogy lemondok a trónról.

A papíron az áll, hogy a szakirányú érdeklődés és a rátermettség, valamint a gyakorlati és elméleti tudás felvételi követelmény.

Hát, én itt labdába se rúghatok.

– Nem mondhatnám, hogy sok tapasztalatom van – kötöm az ebet a karóhoz. – Csak egy évig tanultam biológiát, és már az első év végén kimaradtam a Környezetvédő Klubból.

– Még így is az élmezőnybe tartozol – gyözköd a tanárnő. – Szerintem nagy eséllyel bekerülhetsz a programba, sőt még ösztöndíjat is kaphatsz.

– Hogyan?

– Látom, hogy szenvedélyesen érdeklődsz a téma iránt – feleli Miss Molina. Majd mosolyogva hátradől. – És minden vasárnap a képzésvezetővel reggelizek.

– Hát ez... – rázom meg a fejem. – Hű!

– Ha komolyan érdekel a dolog, leszervezhetek neked egy megbeszélést.

– Az irtó jó lenne, Miss Molina!

– Mit szólnál a jövő szombathoz? Denise délelőttönként mindig ráér, beugorhatnál az irodájába.

Fejben gyorsan végigpörgetem a teendőimet.

– A jövő szombat tökéletes.

– Jó – feleli Miss Molina –, akkor intézkedem. Közben nézz fel az iskola weboldalára, ott mindent megtalálsz a képzésről.

– Mindenképpen!

Miss Molina kimegy, én pedig elhűlve csóválom meg a fejem. Ekkora mákot! Még a végén tengerökológus leszek. Innen a szárazföldről védelmezhetem az óceánokat. A hátizsákomba gyömöszölöm a papírlapot, és elhatározom, hogy már este lecsekkolom az iskola honlapját.

Amikor megszólal a csengő, kapkodva folytatom a pakolást. Elrendezem a sűgőgépet, aztán segíték Ferretnek elrakni a hangszettet. Mire becsukjuk a szekrényajtót, Brody is végez a vágással.

– Kész! – jelenti be, majd a „küldés” gombra kattint, és a digitális videófelvétel máris Brown igazgató úr e-mail-fiókjában landol, hogy jóváhagyás után hétfőn adásba kerülhessen.

Lepacsizunk, aztán fogjuk a táskáinkat. Az enyém repült a legmesszebb, így hát utolsóként hagyom el a termet.

– Gondoltam, hogy itt leszel – mondja egy mély hang.

Quince! Megfordulok, és látom, hogy karba font kézzel, gunyoros mosollyal támaszkodik az ajtófélfának.

– Azt hittem, a tornaterem előtt találkozunk – vonja föl a szemöldökét.

Szent halikra!

Csak ugrat, de ettől még ugyanolyan bűnösnek érzem magam. Teljesen megfeledkeztem róla.

– Bocs! – ölelem át sietve a derekát. – Nem néztem az órát. Miss Molinával beszélgettem a Seaview-i Főiskola tengerbiológiai képzéséről.

– Tényleg?

– Azt mondta, összehoz a képzésvezetővel. Szerinte jók az esélyeim, hogy bekerüljek, sőt még ösztöndíjat is kaphatok.

– Király!

Ahogy elindulunk, Quince lehúzza rólam a hátizsákot, és a saját vállára kanyarítja.

Remélem, nem késik el miattam a melóból.

Néma egyetértésben sétálunk oda a motorjához és tesszük meg a hazafelé vezető utat. Mindent egybevetve nagyon praktikus, ha a pasid a szomszédban lakik. Főleg a közlekedés szempontjából.

Quince bekanyarodik a Rachel néni házával – ami most már talán az én otthonom is – közös kocsifelhajtóra, és leállítja a motort.

Lekászálódok, és leveszem a fejemről a rózsaszín bukósisakot.

– Hányig dolgozol? – kérdezem.

Quince fürgén derékon ragad, és magához ránt.

– Nyolcig.

Lebiggyesztem az ajkam, de nem Quince-re haragszom. Azzal sincs gondom, hogy a fatelepen dolgozik. Ennek köszönhető, hogy

be tud szállni az otthoni költségekbe, és ilyen szép izmokat növesztett, amik most az oldalamnak feszülnek.

– Utána beugrasz?

Quince kihúzza magát, és az ajkamra szorítja a száját.

– Persze.

Nagy a kísértés, hogy teljesen hozzásimuljak, és újabb csókokat gyűjtsek be tőle, de nem akarom, hogy még jobban elkéssen. Így is jól elmaradt a munkájával, amíg Thalassziniában voltunk, hogy szétválasszanak minket. Az anyukája nem örülne, ha a késések miatt levonnának a fizetéséből.

Biztos vannak, akik azt hiszik, már megbántam, hogy felbontattam a mágikus köteléket, ami akkor jött létre köztünk, amikor Quince négy héttel ezelőtt megcsókolt. De nem volt választásom. Nem voltam biztos az érzéseimben, nem bíztam bennük, és Quince-től sem várhattam el, hogy egy meggondolatlan húzás miatt egy életre elköteleződjön mellettem. Örökre magamhoz és Thalassziniához láncoltam volna, élete végéig sellőtestben kellett volna léteznie. Ez túl nagy áldozat egy szárazföldi sráctól, aki pénzzel és egyéb módon is támogatja az egyedülálló anyukáját.

És most, hogy már biztos vagyok az érzéseimben... nos, azt hiszem, továbbra is örülök, hogy szétválasztottak minket. Ha megmarad a kötelék, talán még mindig Thalassziniában lennék, és az unalmas hercegnői kötelességeimet gyakorolnám, vagy valami agyzsibbasztó, ám rengeteg formai követelményt támasztó szertartáson vennék részt. Az egyik felem a szárazföldhöz húz. Vagyis elsősorban Quince-hez. A másik felem pedig halálra rémül, ha arra gondol, mekkora felelősség koronahercegnőként – vagy ne adj isten – királynőként létezni. Igen, jól döntöttem.

– Ideje indulnod – lehelek futó csókot a szájára. Mielőtt a másik karját is körém fonná, kicsusszanok az ölelésből. – Este találkozunk.

Quince rám vigyorog.

– Kíváncsi vagyok, Rachel néni csinál-e citromos sütit.

– Te csak a hasadra tudsz gondolni? – csapok rá pajkosan a vállára.

– Nem – feleli teljes komolysággal. – A foci is érdekel.

Azzal felbőgögteti a motort, és mielőtt újból megcsapkodhatnám, kitolat a ház elől.

– Vigyázz a szádra, különben aszalt szilvás pisztáciagyolyót rendellek!

Nem ez Rachel néni legínycsiklandóbb specialitása.

Quince mély, torokhangú nevetésben tör ki, amitől libabőrös lesz a hátam. Végigrepeszt az úton, én pedig nézem, ahogy befordul a sarkon és eltűnik az épületek mögött. Aaargh!

•

Mire Rachel néni este hétkor hazaér a kerámiaműhelyből, a citromos süti összes hozzávalója a pulton sorakozik. Azt már nem vállalom be, hogy egyedül álljak neki a receptnek. Az elektromos küttyűkhöz jól értek, a főzés viszont nem az erősségem. Egyszer próbáltam felügyelet nélkül használni a sütőt, és majdnem lepörköltem a szemöldökömet. Tanultam az esetből.

Már a leckémet is megírtam (kivéve a trigonometriát, amit Quince-nek tartogatok), így hát gyorsan a hátizsákomba száműzöm a könyveket meg a füzeteket. Prithi cica bosszúsán rám nyávog, amikor ellépek az asztaltól, és a lábujjam eltűnik az orra elől. Amióta megérkeztem, nem tud úgy elmenni mellettem, hogy ne nyalogassa vagy

rágcsálja meg valamimet, és ne dörgölőzzön hozzám. Kíváncsi vagyok, minden macska ellenállhatatlannak tartja-e a sellőket, vagy ez csak Prithi mániája.

– Mi lesz a desszert? – dobja le Rachel néni a konyhaajtó melletti padra a kezében lévő barna papírzacskót meg a degeszre tömött – magazinokkal, művészeti katalógusokkal, sálakkal, alumínium vizespalackokkal és ki tudja, mi mindennel teli – válltáskáját.

Elképesztő ez a nő! Még egy hosszú munkanap végén is mosolyogva, ruganyos léptekkel csörtet be a házba. Határtalan energia és végtelen nagylelkűség jellemzi. Néha, amikor jobban belegondolok a helyzetünkbe, elcsodálkozom, Rachel néni milyen lazán fogadta, hogy ő lesz a tizenéves unokahúga gyámja.

Azt hiszem, ebből is látszik, hogy nem lihegi túl a dolgokat. Én nem veszem olyan könnyedén a változásokat, mint ő. Főleg nem üres hassal.

Már az ajtóból megérezem a gyorskaja illatát. A gyomrom panaszosan korog, de leintem.

Rachel néni szemügyre veszi a pulton sorakozó hozzávalókat.

– Már megint citromos süti? – kap fel mosolyogva egy haragoszöld lime-ot.

– Az úr ezt rendelte – bólintok vigyorogva.

Azért szóltam Quince-nek, hogy munka után ugorjon be hozzánk, mert mindig megéhezik a sok cipekedésben, emelgetésben, vágásban és pakolásban. Az anyukája éjszakás, ezért a hűtőben hagyja a vacsorát. Amikor Quince hazaér, kiveszi a tányért a hűtőből, aztán átjön hozzánk sütitzeni. Rachel néniel mindig összedobunk valami édességet – jobban mondva Rachel néni dobja össze, én pedig segítek neki. Semmiből sem áll dupla adagot készíteni.

Quince anyukájának is küldünk a nasikból. Quince gyakorlatilag családtag, tehát az anyukája is az. Különbösen is, Rachel néni mindig bőkezűen méri az adagokat.

– Na, essünk neki!

Rachel néni fogja az egyik kötényt – a vízkék textilt szivárványszínű tengeri lények sokasága díszíti, természetesen én választottam –, és gyorsan a nyaka meg a dereka köré csomózza. A másikat a kezembe nyomja.

– Amíg sül a süti, megvacsorázunk. Olasz kaját hoztam.

Nyami!

Negyedórányi szitálás, keverés-kavarás, morzsolgatás és kenegetés után – Prithi persze végig a lábamnál köröz – a süti a sütőbe kerül, mi pedig leülünk a konyhaasztalhoz a két púpozott tányér ravioli meg a grissini mellé.

A kenyér az egyik legkedvesebb szárazföldi ételem. Az óceán mélyén nincs pékség. Sok a víz. Tűz meg nincs. Tehát kenyér sincs. A kenyérfélék rangsorában nálam az olasz – puha, meleg, fokhagymás vajtól csöpögő – kenyérrudacska áll az élen.

Már a harmadikat tömöm magamba, amikor Rachel néni megkérdezi:

– Mi újság a suliban? – Azzal egy gombás raviolit pottyant a szájába.

Gyorsan lenyelem a falatot.

– A földrengésen kívül?

– Szent ég! – Rachel néninek torkán akad a falat. – A nagy hajtásban meg is feledkeztem róla. Senki sem sérült meg?

– Minden oké – válaszolom. Egy kenyérdarabkával kitunkolom a szószt. – A híradósokkal különkiadást kellett készítenünk hétfőre.

– Fura – jegyzi meg Rachel néni. – Egy szeizmológus azt nyilatkozta a rádióban, hogy az epicentrum nem az ismert törésvonalak közelében volt.

– Hanem hol? – kérdezem.

Nem mintha hatalmas szakértő lennék. Hiába tanultam földtudományt egy teljes évig Miss Molinánál, a szárazföldi geológia továbbra is kész rejtély a számomra.

– Nagyjából hatvan kilométerre a tengerparttól – márt meg a szószban egy raviolit Rachel néni. – Biminitől nyugatra.

– Mi van? – kapkodok levegő után.

– Bimini – ismétli a nagynéném. – A Bahamák legnyugatibb szigete.

– Tudom, hol van Bimini – világosítom fel. – A királyságunk keleti részén.

– Tényleg? – kortyol bele a jeges teájába Rachel néni. – Thalassziniában gyakoriak a földrengések?

– Nem – felelem zavartan. – Nem mondhatnám.

A víz alatti földrengések zöme jóval délebbre történik, a Dominikai Köztársaság és Puerto Rico környékén. Thalassziniában jó ha két évszázadonként becsúszik egy-egy. Az utolsó feljegyzett földrengés körülbelül kétszáz éve volt.

És a lökések még ilyenkor sem érik el a szárazföldet.

– Nem akarsz sirályt küldeni a palotába? – kérdezi Rachel néni. – Hogy kiderítsd, mindenki jól van-e?

– De, talán. Nincs is törésvonal a közelben – ingatom a fejem –, nem értem, miért volt ilyen közel az epicentrum.

Otthagynom a ravioli maradékát, és a mosogató fölötti ablakhoz megyek. Felhúszom, és sirályhangot hallatok, jól tudván, hogy egy

közönséges sirály meg sem hallja szájalmas nyekergésemet. Kisvártatva nagy szürke-fehér sirály repül be a konyhába, és a pultra telep-szik.

Kihúzom a limlomos fiókot, és előveszem az ilyen helyzetekre fenntartott hínárpapír-tömböt. Miközben gyorsan felfirkantom az üzenetet – megkérdezem aputól, minden rendben van-e, és mit tud a földrengésről –, a sirály észreveszi a vacsoránk maradékát.

– Nem, eszedbe ne jusson! – förmed rá az éhes madárna Rachel néni a villáját lengetve.

Lenyisszantok egy darab zsineget, és a sirály lábára kötözöm az üzenetet, mielőtt az nagy mohóságában felnyársálná magát a néni-kém villáján.

– Kérlek, vidd el ezt Kürtcsiga királynak Thalassziniába!

A sirály búcsúzóul újabb sóvár pillantást vet a terített asztalra, majd eltűnik a sötétben. Apu egy órán belül kézhez kapja az üzenete-met, és remélhetőleg postafordultával válaszol rá.

Leülök, és csendben nyammogok tovább a raviolin. Végiggondo-lom, milyen végzetes következményekkel járhatott volna egy ekkora földrengés. Cunami. Földcsuszamlások. Az egész dél-floridai part-vidéket beszippantja a tenger. Szerencsére nem ez történt.

Ha a legkomolyabb próbatételt az jelentette, hogy összekapasz-kodva álltunk Quince-szel az ajtónyílásban, és különkiadást forgat-tunk a híradósokkal, akkor túlzás lenne katasztrófáról beszélni. És még a gyakornoki programról is ma értesültem.

– Ismered Miss Molinát? – kérdezem.

– Földtudományt tanít, ugye?

– Aha – tolom félre az üres tányért, és a negyedik kenyérrudacskáért nyúlok. – Forgatás után mesélt nekem egy gyakornoki programról,

amit a Seaview-i Főiskolán indítanak. Azt mondja, lehet, hogy bejutnék.

– Ez csodálatos hír, Lily! – paskolja meg a kezemet Rachel néni.
– Melyik szakon?

Gyorsan eldarálom, amit tudok. Egyelőre nem sok információval szolgálhatok, de ha megnézem a weboldalt és szombaton beszélek a képzésvezetővel, jobban képben leszek.

– Még ösztöndíjat is kaphatok – teszem hozzá. – Aminek nagyon örülnék, mert csapnivalóak a jegyeim, és a felvételi pontszámom sem lesz sokkal fényesebb.

– Azon még javíthatsz – feleli Rachel néni. – Most, hogy felvételi előkészítőre jársz és együtt tanulsz Shannennel, biztosan kiteszel magadért.

Őszintén remélem.

Miután elhatároztam, hogy visszajövök a Seaview-ba és a szárazföldön maradok, életemben először bementem a pályaválasztási tanácsadóhoz. A nő előkereste a kartonomat, átböngészte a jegyeimet, és aggodalmas pillantást vetett rám. Az épphogy kettes átlagommal, magyarázta, nagyon ki kell tennem magamért a felvételin, hogy továbbtanulhassak.

A tesztek nem az erősségeim. A vízben sokkal magabiztosabban boldogulok, mint a könyveim előtt. De ha nem akarom akváriumkarbantartóként végezni, be kell jutnom a főiskolára. Ha már egyszer lemondtam a királynőségről, hasznos tagja akarok lenni a szárazföldi társadalomnak. Egy birodalmat nem tudnék elvezetni, de elismert tengerbiológus még lehet belőlem. Jobban ismerem az óceánt, mint bármelyik ember, és már csak a származásom okán is az az érdekem, hogy megvédjem az ottani élővilágot. Ha jobb és biztonságosabb körülményeket teremthetek a tenger népének, már nem

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha öröme és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatom veled.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

éltem hiába. Egy hamarosan leköszönő hercegnő nem is vágyhat ennél többre.

Éles kopogás zökkent ki a gondolataimból. Felvillanyozódva pattanok fel. Quince!

Prithi utánam szalad, és izgatottan nyúlkal a csupasz lábfejem után.

Kinyitom az ajtót, és csak ekkor merül fel bennem a kérdés: miért kopog Quince, miért nem nyit be rögtön, ahogy szokott? Lefagy az arcomról a vigyor, amikor meglátom, ki áll a küszöbön.